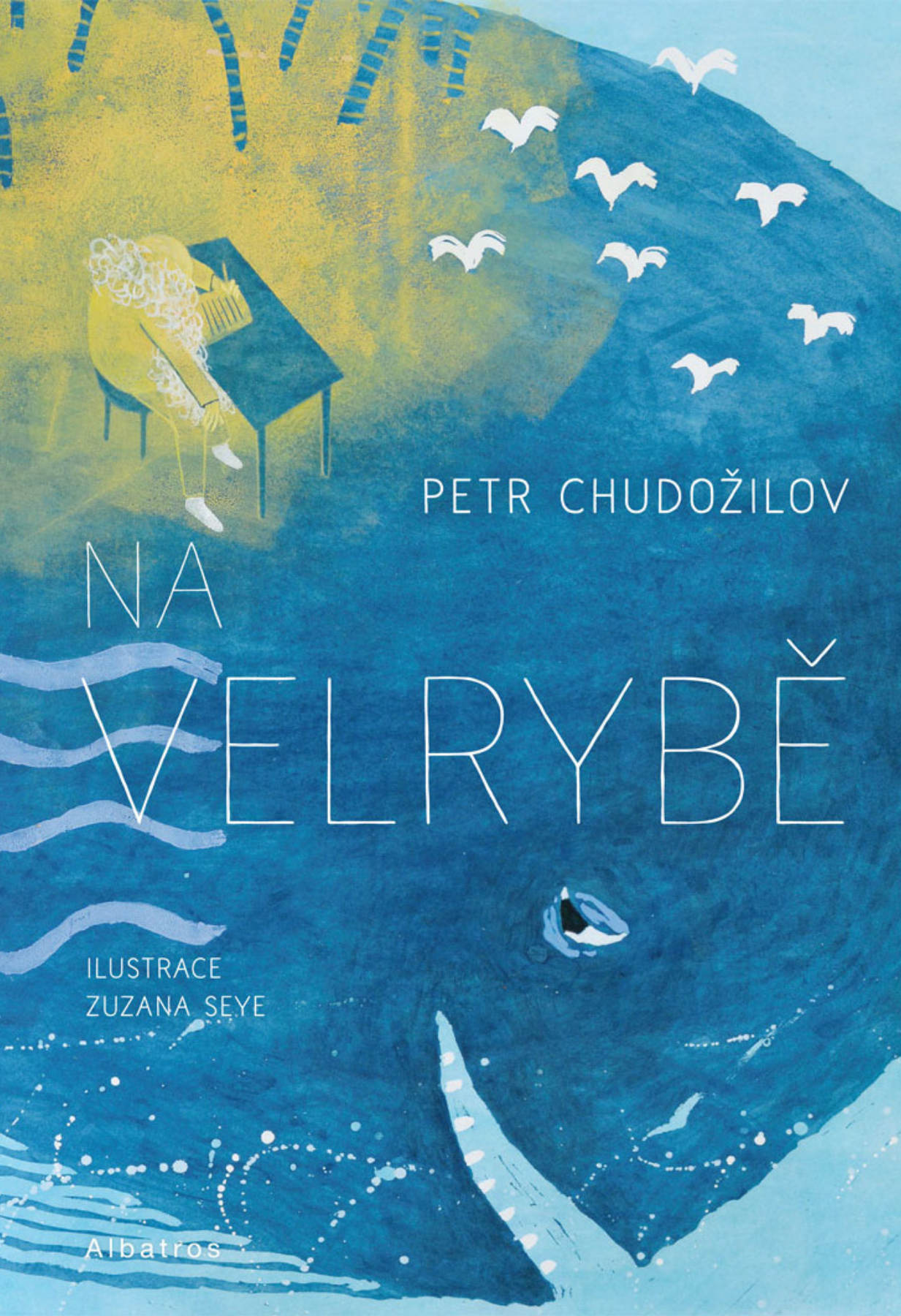

PETR CHUDOŽILOV

NA VELRYBĚ

ILUSTRACE
ZUZANA SEYE

Albatros

Na velrybě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.albatros.cz

www.albatrosmedia.cz

Petr Chudožilov

Na velrybě – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Albatros

PETR CHUDOŽILOV

NA

VELRYBĚ

PETR CHUDOŽILOV

NA
VELRYBĚ

ILUSTRACE ZUZANA SEYE

Albatros

„ŘÍKÁ SE, ŽE NEVIDITELNÍ ANDĚLÉ UDRŽUJÍ SVĚT
V ROVNOVÁZE. KDYŽ SE TO NA JEDNÉ STRANĚ
NAHNE, ANDĚL TO NA DRUHÉ STRANĚ PŘIDRŽÍ.
TÍM MÁ SVĚT JEŠTĚ POŘÁD TROCHU BALANC.“

*Anně a Janovi, za spolupráci na námětech a dialozích,
vděčný autor.*

© Albatros, 2020

Text © Petr Chudožilov, 1990

Illustrations © Zuzana Seye, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-00-05775-0

ISBN e-knihy 978-80-00-05793-4 (1. zveřejnění, 2020)

NA VELRYBĚ

Slyšíš, jak hučí vlny? Osamělá jako hrášek poletuje v dalekých ztracených mořích velryba. Je zahalená zelenými závoji vodní tříště. Záda má pokrytá pískem. Nese na sobě palmový háj. V háji je před zvědavými zraky ukryt starý císařský palác. Velryba spí. Císařský palác je docela opuštěný, císař se odstěhoval pryč už před dávnými časy. Vzal s sebou císařovnu, přátele, služebníky, koberce, zlato i drahé kamení. Kdybys vstoupil do paláce, uviděl bys nekonečně mnoho zámeckých komnat. Všechny jsou prázdné, nikdo v nich už nežije. V každém dalším pokoji je ještě větší ticho než v tom předchozím. Ale v noci!

V noci za okny paláce tiše putuje hořící svíce. Není vidět toho, kdo ji nese. Plamen svíce vrhá stíny, stíny

se chvějí, přesouvají se za svící od okna k oknu. Musel bys vstoupit až do nejposlednější komnaty v nejhořejším patře zámecké věže. Tam žil tiše a zdvořile starý císařský zapisovač pohádek. Vlasy bílé jako mléko, na tvářích mu neustále zářil přátelský úsměv. Přestože žil docela sám! Vyhlížel trochu jako veliká, přívětivá tužka. „Tvým úkolem je zapsat všechny pohádky a příběhy, které by tě snad napadly,“ starostlivě poručil císař, když opouštěl palác. Ještě se naposledy otočil ve dveřích. „Ne abys nějakou vynechal. Nic se nesmí ztratit!“

Prvních pět tisíc let se zapisovač pohádek jen tak díval z okna paláce. Po vodní hladině běžela jedna vlna za druhou. Nenapadlo jej vůbec nic. Sedl si tedy do křesla. Se zavřenýma očima čekal, zda by za ním nepřišla nějaká pohádka v dřímotách. Nepřišla! Zapisovač pohádek byl pracovitý chlapík ze staré školy. Nerad zahálel. „Prozatím budu aspoň zapisovat, kolikrát se velryba ve spánku převalí z boku na bok,“ umínil si. Velryba se ukázala jako silný spáč. Nepřevalila se ani jednou. Tak uplynula nějaká doba. Odhaduji, že celkem devět tisíc let. Jednou po deváté hodině ránní přinesl vítr maličké semeno. Odkud přiletělo? To právě nikdo neví. Padlo zapisovači otevřeným oknem přímo na stůl.

„Hleďme,“ řekl zapisovač pohádek.

Bylo to první slovo, které nahlas pronesl od chvíle, kdy odešel starý císař. Zvedl semeno k očím a dobře si je prohlédl. Bylo nepravidelně kulaté. Potřásl trochu nedůvěřivě hlavou a zasadil semeno v zahradě do pís-ku. Semeno odpočívalo jenom docela malou chvíli. Nežli se zapisovač pohádek nadál, zapustilo semeno kořínky. Vystrčilo klíček, na klíčku brzy vyrašil první zelený lístek. Vypadal trochu jako malé, zvědavé zví-řátko. „Je živý!“ podivil se zapisovač pohádek a odešel spát. Když se zapisovač pohádek zase probudil, ko-lébal se na zahradě mohutný strom. Zapisovač pohá-dek pocítil nevysvětlitelné a nesmírné štěstí. Prohlédl si strom ze všech stran. Líbil se mu stále víc. „Je to zázrak!“ šeptal si zapisovač pohádek pro sebe. Usedl do stínu toho stromu, zavřel oči, slyšel, jak šumí listí. Připadalo mu, že na strom přiletěli ptáci a usadili se ve větvích koruny. Otevřel oči: všude kolem opravdu seděli ptáci! Byli to tažní ptáci na cestě domů.

„Jsme unaveni!“ stěžovali si ptáci slabými hlasy. „Nemůžeme spát.“ Soucitný zapisovač pohádek zkusil unaveným ptákům zpívat ukolébavku. Ale ptákům se jeho zpěv nelíbil. „Tvůj zpěv tahá za uši!“ pištěli ptá-ci. „Prosím, vyprávěj nám raději pohádky!“ „Pohádky

mě bohužel žádné nenapadají," omlouval se zapisovač pohádek. Poněvadž však s unavenými ptáky cítil opravdový soucit, vyprávěl jim alespoň docela obyčejné, skutečné příběhy, jak si je pamatoval z vlastního života. Doufal, že se ptákům nakonec přece jen podaří spát. „Děkujeme ti," říkali ptáci. Vděčně pokyvovali hlavami, když zapisovač pohádek dovyprávěl, ptáci klidně usnuli. Ráno, osvěžení spánkem, všichni odletěli pryč. Hned však přiletěli jiní, ještě unavenější ptáci. Také oni si přáli, aby jim zapisovač pohádek vyprávěl nějaký skutečný příběh z obyčejného života. Zapisovači pohádek tak nezbývalo nic jiného, než aby jim vyhověl. Cožpak vůbec lze nevyhovět unavenému ptáku, který chce pohádku? Brzy se zapisovač pohádek počal obávat, že bude se svými příběhy u konce. Vždy však, když už se zdálo, že právě teď přichází na řadu opravdu poslední příběh, tu se, podivná věc, odněkud zase vynořila nějaká zapomenutá vzpomínka. Tak poznal zapisovač pohádek, že příběhů je tolik jako dnů v roce. Dny a příběhy nikdy nekončí!

Jednou ráno všude panovalo podivné ticho. Zapisovač pohádek zpozoroval, že je s velrybou zase sám. Zatímco spal, všichni ptáci, i ti docela nejposlednější, odletěli do svých domovů. Zůstaly po nich jenom

docela malé, černé tečky na obzoru. Když zmizela i poslední tečka, vzdychla velryba hluboce ze sna. Trochu se pohnula, nepatrně zachvěla ploutvemi, otevřela oči, dívala se na svět. Trochu mrskla ocasem. Vypouštěla celý den z nosu nahoru k nebi sloup vody a páry. V noci se dala nepozorovaně do pohybu. Odplula neznámo kam, snad do nějakých jiných, ještě odlehlejších moří. Nikdo zatím spolehlivě neví, kam odplouvají velryby, když se konečně probudí z dlouhého snu. Nikdo neví, co se stalo s palmovým hájem, pohádkovým stromem a starým císařským palácem. Nikdo netuší, kam zmizel zapisovač pohádek. Ani císaře už nikdo nespatriil a časem se dokonce mezi lidmi začalo vyprávět, že žádná velryba vůbec nikdy nebyla. Nikdy prý nesvítily svíce za opuštěnými palácovými okny, nikdy nepřiletěli žádní unavení ptáci, nikdy nebylo žádné nepravidelně kulaté semeno a nikdy z něj nevyrostl žádný pohádkový strom!

Zůstaly jenom ty skutečné příběhy. Ptáci si je zapamatovali. Když se vrátili domů, vyprávěli je svým holátkům v hnízdech pod střechami. Většinou to znělo spíše jako docela obyčejné ptačí tίκání, ale komíník, když stoupal nahoru po střechách za svou prací, dobře poznal, oč tady ve skutečnosti běží. Občas se

mu podařilo vyslechnout celý příběh od začátku až do konce, někdy slyšel jenom docela malý kousek. Trochu jsem znával toho kominíka. Vlasy měl bílé jako mléko, štětkou vymetal komíny, rád nosil cylindr. Přestože byl na střechách sám bez společníků, na tvářích mu neustále zářil přátelský úsměv. Přicházel vyčistit také náš komín. Vždy mé ženě přinesl rudou růži darem. Nikdy nezapomněl! Jeho hlas býval tak tišný a milý, když přál dobré jitro. Rád přijmul skleničku vína, usadil se v kuchyni na okraji židle, pokyvoval hlavou, usmíval se. Někdy dal k lepšímu příběh.

PŘÍBĚH STRÁŽNÉHO ANDĚLA

Jednou letěl kolem anděl. Zůstalo po něm jenom trochu sněhobílého peří. A mezi slepičí vajíčka se přikutálelo i jedno andělské. Leželo na slámě, svatě zářilo. Kvočna vyseděla s kuřátky i pěkného anděla. Jmenoval se Engelbert. Jako slepice byl Engelbert naprosto k ničemu. Nechtěl zobat zrní, neuměl snášet vejce, vzpíral se hrabat se slepicemi na hnoji, odmítal sezobnout červa. „Je živý! Kroutí se!“ volal Engelbert. „Jdi od nás pryč,“ řekla mu kvočna. „Vždyť ty se nehodíš ani do hrnce na slepičí polévku. Křídla máš jako my, ale slepice nejsi!“ S provinilou tváří kráčel Engelbert po silnici. Slzy mu kapaly do prachu. Styděl se. Dlouhá andělská křídla měl ucouraná. Vypadal teď trošičku jako skutečná slepice. Ale nebyl.

Cesta zavedla Engelberta ke skále. Uviděl tam zasmušilého orla s větrným pláštěm přes záda. Kolem hnízda se povalovaly kosti zvířat. Po boku orlovi seděla orlice, také ona koukala přísně. Orlí mláďata se neustále oblizovala, jak byla při chuti na maso. „Zůstanu žít s vámi!“ navrhl Engelbert. „Budu tu rád, mám křídla, jsem jako vy.“ „Dobrá,“ zaskřípal starý orel zobákem. „To se mi zrovna dobře hodí, že jsi přišel. Mám hlad, jdi a ulov beránka ze stáda, co se támhle pase. Běž a vraž mu drápy do kožichu. Popadni ho silně zobákem, roztrhni jej jako hada!“ Engelbert vyletěl nad stádo, na beránka padl stín. Beránek polekaně zabečel, upřel na Engelberta své krásné, ustrašené oči. Engelbertovi se sevřelo srdce lítostí. Poznal, že nemůže být orlem. „Chybí mi drápy a zobák,“ řekl Engelbert orlům. „Chybí mi tvrdé srdce, jako máte vy.“ „Tedy jdi pryč!“ zakřičeli orlové. „Křídla máš jako my, ale orel nejsi!“

Engelbert letěl pryč. Byl ve vzduchu sám, jenom vítr mu svištěl v perutích. Vypadal teď trošičku jako orel, zvlášť, když se zamračil. Ale nebyl!

Tu uviděl, jak si dole vosy v pruhovaných trestaneckých šatech stavějí lupičské hnízdo. Zaradoval se. „Zůstanu žít s vámi,“ řekl Engelbert vosám. „Mám

